

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kása Nikoletta ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, a dr. alperes neve (alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. november 10. napján meghozott 17.H/P.21.469/2016/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő illetéket 15.800 (Tizenötezer-nyolcszáz) forintra leszállítja. Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására fizessen meg az államnak 45.200 (Negyvenötezer-kétszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Felperes és a **bank** között 2008. április 9. napján - ... program keretében - hitel- és zálogszerződés jött létre, amely szerint a bank kötelezettséget vállalt arra, hogy a hitelfelvevő részére 35.000 svájci frank összegű devizahitelt tart rendelkezésre és forintban legfeljebb 5.000.000 forint összegű kölcsönt folyósít. Ugyanezen a napon a felperes és a **bank** svájci frank magánhitelhez kapcsolódó szerződést írt alá, amely szerint a bank kötelezettséget vállalt 116.000 svájci frank összegű devizahitel rendelkezésre bocsátására, legfeljebb 18.000.000 forint összegű kölcsön folyósítására. 2008. április 9. napján alperes mindkét szerződést mint tartozáselismerési nyilatkozatot és egyoldalú kötelezettségvállalási nyilatkozatot .../2008/1/O. és .../2008/2/O. ügyszámon közjegyzői okiratba foglalta.

Felperes keresetében annak a megállapítását kérte, hogy alperes által írásba foglalt .../2008/1/O. és .../2008/2/O. számú okiratok nem tekinthetők közokiratnak, így a jogszabályban fűzött joghatás kiváltására nem alkalmasak. Az okiratok annak szükségképpen elemével nem

rendelkezik, a felek valós szerződéskötési akaratát nem tartalmazzák, végrehajtási eljárás alapjául nem szolgálhatnak, jelzőjogot elidegenítési és terhelési tilalmat az ingatlan-nyilvántartásba nem lehet bejegyezni. Az okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat olyan egyébként tisztességtelen szerződési feltételnek minősülő nyilatkozatot tartalmazott, amely nem felelt meg a fél valódi szándékának és akaratának. A közjegyző nem nyújtott tájékoztatást a jogügylet lényegéről. Érvelése szerint nem tekinthető közokiratnak az az okirat, amely a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Ktv.) 120. és 129. §-ban foglaltak megsértésével vagy elmulasztásával készült.

Közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése jogcímén kérte az alperes 62.816 forint vagyoni és 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelezését. A közjegyző felel azért, hogy az okirat a valóságnak megfelelően tartalmazza a közjegyző jelenlétében történt tényeket. Alperes a felpereseket nem tájékoztatta megfelelően a közokirat tartalmáról, olyan tényeket is közokiratba foglalt, amely a Hpt. 210. § (1) bekezdés, 47. § (1) és (2) bekezdés, 213. § (1) bekezdés a) és e) pontja, Ptk. 217. § (1) bekezdésébe ütközik. Alperes jogvitára okot adó állapotot generált a közreműködésével, mulasztása kárt okozott, ezért köteles az általa okozott kárt megtéríteni. Keresete alátámasztásául hivatkozott még az 1991. évi XLI. törvény 1. és 3. §-ára, a 120., 121., 131. §-ban foglaltakra.

Vagyoni kára azzal merült fel, hogy érvénytelen sablonszerződés munkadíját kellett megfizetnie. Ez a költség nem merült volna fel, ha a közjegyző megadja a megfelelő tájékoztatást. A közjegyzői okirat alapján közvetlenül a bírósági út kihagyásával végrehajtási eljárást lehet indítani, amely jelentős stresszel járhat. Nem vagyoni kára a közjegyzői eljárásba, az állam igazságszolgáltató tevékenységébe, a hatósági eljárásba vetett bizalom elvesztésével valósult meg.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatta annak jogalapját és összecszerűségét is. Elévülési kifogást terjesztett elő. Felperes közjegyző által szerkesztett okiratban egyoldalú kötelezettségvállalási nyilatkozatot tett, maga a jogügylet a szerződő felek között már korábban létrejött. Az okirat elkészítését és felolvasását követően a kötött jogügyletről és jogi következményeiről a felperes tájékoztatást kapott, a hitelezés előtti hitelképességet alperesnek nem kell vizsgálnia. A perbeli közjegyzői okiratok, a Ktv. rendelkezéseinek megtartásával készültek. A felperes keresetében **a bankkal** kötött szerződések kitételeit támadja, a nyilatkozatát okiratba foglaló közjegyző elleni perben.

Hivatkozott arra, hogy a felperessel szemben fennálló jogviszonyban a Pp. 123. § feltételei nem állnak fenn. Amennyiben a felperesnek keletkezett kára, az nem a közjegyzővel fennálló jogviszonyból, hanem a kölcsönszerződéses jogviszonyból fakad.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 5.000 forint perköltséget. A per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 36.770 forint kereseti illetékről akként rendelkezett, hogy azt a felperes köteles megfizetni külön felhívásra az államnak.

A keresetet a Pp. 206. § (1) bekezdés, 164. § (1) bekezdés, 163. § (2) bekezdés és a Pp. 123. § felhívását követően bírálta el. Rámutatott, hogy

a felperes és az alperes között nem áll fenn olyan jogviszony, amely alapján a felperes által kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szembeni megóvása végett szükséges. Az elsőfokú bíróság ezért a megállapítás iránti keresetet elutasította.

A Ptk. 339. és 349. § felhívását követően rámutatott arra, hogy a közjegyzői okiratok 2008. április 9. napján készültek, a Ptk. 360. § (1) bekezdés alapján a felperes által állított károsodás az okiratok készítésének napján következett be, ezért a Ptk. 324. § (1) bekezdésében foglalt 5 éves elévülési idő ettől az időponttól számítandó. A felperes a keresetlevelet 2015. június 2. napján terjesztette elő, kártérítés iránti igénye 2013. április 9. napján elévült, ezért a Ptk. 325. § (1) bekezdése alapján bírósági úton nem érvényesíthető.

Az elévülés nyugvása tekintetében utalt arra, hogy jelen esetben nem merült fel olyan menthető ok, amely a 326. § (2) bekezdésének alkalmazását lehetővé tenné, ezzel kapcsolatos tényelődást a felperes sem tett. Mivel a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti igény 2013. április 9. napján elévült, a keresetet elutasította, felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján perköltség megfizetésére kötelezte. Kifejtette, hogy a felperes által lerótt 21.000 forint illeték a megállapítási keresethez kapcsolódik, a közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránti keresettel összefüggésben 36.770 forint le nem rótt kereseti illetéket a felperes külön felhívásra köteles megfizetni az államnak.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a felperes keresetének adjon helyt.

Álláspontja szerint a közjegyző nem tett eleget az 1991. évi XLI. törvényben (Ktv.) foglalt kötelezettségének, mert nem járt el pártatlanul, észlelnie kellett volna a szerződés tisztességtelen voltát és azokat a hiányosságokat, amelyek alkalmatlanná teszik az iratot a célzott joghatás kiváltására. Az alperes nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének, hiszen fél óra alatt nem volt lehetőség arra, hogy a bank által megküldött tervezetet összehasonlítsa a felperes által aláírt okirat rendelkezéseivel. Az összehasonlítás szó szerinti összehasonlítást jelent, mely akár több órát is igénybe vesz. Erre azonban nem volt lehetőség, nem valós ezért azon kijelentés, mely szerint az eljáró közjegyző mindenben a jogszabályoknak megfelelően járt el. Jogszabályt sértett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor a felperest kötelezte a mulasztás alátámasztására. A bizonyítási terhet nem osztotta ki megfelelően, az alperes részére bizonyítást nem írt elő, holott az alperesnek kellett volna bizonyítani azt, hogy valóban felolvasta az iratot és annak fontosabb pontjait meg is magyarázta a laikus ügyfeleknek.

A szerződést az alperes közokiratba foglalta annak ellenére, hogy a kölcsön összege nem volt egyértelműen meghatározva, a szerződés átváltási kulcsot nem tartalmazott, valamint a havi törlesztő részlet is csak svájci frankban volt feltüntetve. Nem világosította fel arról, hogy a Hpt. 213. § (1) bekezdés a) és e) pontja szerint semmis az a szerződés, amelyik nem tartalmazza pontosan a kölcsön és a törlesztő részletek összegét. Ugyancsak tartalmaznia kellett volna a szerződésnek a kamat mértékét is, azonban a szerződés erre vonatkozóan is csupán tájékoztató

adatot tartalmazott, nem pedig pontos mértéket. A közjegyző jogszabályt sértő szerződést foglalt közokiratba, ilyen nyilatkozat közokiratba foglalását meg kellett volna tagadnia.

Nem tájékoztatta arról, hogy a befizetett törlesztő részleteket a bank hogyan kívánja elszámolni, hogyan történik a két devizanem egymásba történő átszámítása. Nem tájékoztatta arról sem, hogy mi a célja a két devizanem alkalmazásának, holott ez az alperes kötelezettsége lett volna a fogyasztóvédelmi szabályok és a Ptk. 205. § (3) bekezdése szerint is. A forint és a svájci frank egymásba történő átszámítására vonatkozóan a szerződés nem tartalmaz rendelkezést, nem jelöli meg, hogy melyik a bázisdeviza, melyikhez kell mérni a másik devizanemet. A fentiek alapján nem lehet egyértelműen kijelenteni, hogy az alperes megfelelően látta el a tájékoztatási, felvilágosítási kötelezettségét. A közjegyző eljárásából azt tűnik ki, hogy a bankkal együttműködve anyagi haszonszerzés reményében készítette el a kölcsönszerződést, mely a bank érdekkörében fennálló nyilatkozatokat és szerződéses rendelkezéseket tartalmaz. Az 1991. évi XLI. törvény 1. § (1), (2) és (4) bekezdés felhívását követően rámutatott, hogy ha a fél olyan feltételt kér közokiratba foglalni, amelynek nincs joghatása, illetve jogvita keletkezéséhez vezethet, a közreműködést alperes köteles megtagadni. A közjegyző kötelességei közé tartozik, hogy a felek valódi szándékáról meggyőződjön. Jelen esetben az eljáró közjegyző mindennek nem tett eleget, a hitelező által számára rendelkezésre bocsátott adatokat foglalta úgy közjegyzői okiratba, hogy nem győződött meg az adatok valódiságáról, felperes valódi szándékáról. A törvény 131. § (1) bekezdés, 120. § (1) bekezdés és a 3. § (1) bekezdése alapján rámutatott, hogy az okiratkészítésnek kiemelkedően fontos eleme az azt megelőző tanácsadás, a jogviszony alapos vizsgálata. Ez utóbbi esetben a közjegyző feladata abban áll, hogy a felek által felvázolt, vagy akár a készen rendelkezésre bocsátott szerződést a lehetséges szerződésszegések oldaláról a fenti törvényi rendelkezéseken átszűrje és ehhez képest az okiratot olyan kötelezettségvállalásokkal és ezekhez kapcsolódó rendelkezésekkel szerkessze meg, amelyek az okiratot végrehajtható okirattá teszik. A szerződés létre nem jöttét és semmisségét a bíróságnak hivatalból kell észlelnie. A szerződés érvénytelenségét az ítéletből kitűnően az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

További érvelése szerint a BH2005. 71. számú eseti döntésben a Kúria kifejtette, hogy a közjegyzői záradékolásra alkalmas okiratban foglalt követelés esetén a végrehajtási eljárás megindulását megelőzően az adós jogvédelme indokolja a megállapítási kereset indítását. A végrehajtás elrendelését követően a végrehajtó a Vht. 43. § alapján helyszíni kényszercselekményt foganatosíthat, a Vht. 48. § alapján az adós munkabérét letilthatja, a Vht. 79/A. § alapján az adós pénzforgalmi szolgáltatónál kezelt bankszámláját végrehajtás alá vonhatja és egyéb cselekményeket végezhet, melyek olyan jelentős joghátrányt okoznak az ügyfélnek, amely elkerülése érdekében indokolt, hogy a végrehajtási eljárás megindítása előtt az ügyfél megállapítási pert indíthasson, ezért a Pp. 123. § feltételei fennállnak.

Hivatkozott az 1958/2009. számú polgári elvi határozatra, mely szerint a közjegyzőnek fennáll a kárfelelőssége, ha az általa készített közokirat nem alkalmas a kívánt joghatás elérésére. A Pp. 195. § (1) bekezdésének általános rendelkezése szerint a közokirat teljesen bizonyítja az okirattal tanúsított adatok és tények valóságát.

Álláspontja szerint nem helytálló az elsőfokú bíróság döntése az elévülés tekintetében sem. A károkozás a közjegyzői okirat elkészítésekor megkezdődött, azonban ha a felperes tudja, hogy érvénytelen az okirat, illetve tisztességtelenül jár el a pénzintézet, akkor nem írja alá a szerződéseket és akkor nem keletkezett volna későbbiekben kára sem. Álláspontja szerint az elévülés a szerződés tisztességtelenségének a felismerésétől indult, amikor a bank megírta a felperesnek azt, hogy tisztességtelenül számított fel kamatot, illetve leghamarabb a devizatörvények megalkotásának időpontjában. Ezen tények birtokában jött rá a felperes arra, hogy a szerződés érvénytelen, ezen időpontig az elévülés nyugodott.

Az elsőfokú bíróság nem derítette fel megfelelően a tényállást, eljárási hibát vétett, az alapul fekvő közjegyzői okirat közokirat jellegét nem vizsgálta, ezért tényállásában felderítetlen, jogi szempontból téves ítéletet hozott. Fentiekre tekintettel kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetében foglaltaknak helyt adást, alperes perköltségben marasztalását.

Alperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából szükséges mértékben a tényállást feltárta, az irányadó jogszabályokat felhívta, majd azok helyes alkalmazásával a felperes keresetéről érdemben helyesen határozott.

A Pp. 123. § (1) bekezdés második fordulata szerint megállapítási keresetnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva vagy a kötelezettség lejáratának hiányában vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

A megállapítási kereset megalapozottságához tehát két konjunktív feltételnek kell bekövetkeznie, amelyek közül ha valamelyik nem áll fenn, akkor a kereset nem teljesíthető. Az egyik feltétel az, hogy a megállapítás a keresetet előterjesztő fél részére alperessel szemben valamely jog védelme érdekében legyen szükséges. Kétségtelen, hogy a nyilatkozat közokiratba foglalásával a közjegyző és a fél között közjogi jellegű jogviszony jön létre, amely az okirat létrehozására irányul [3/2004. PJE határozat]. Az okiratba foglalt követelés egy másik, a szerződéses felek közötti magánjogi jogviszony. A felperesnek valóban jogi érdeke fűződhet ahhoz, hogy az alperes által kiállított közjegyzői okirat záradékolása alapján ne indulhasson ellene végrehajtási eljárás, de ez a védelemre szoruló jogi érdek nem a felperes és az alperes közötti közjogi, hanem a felperes és a szerződő partnere között keletkezett magánjogi jogviszonyban áll fenn. A Kúria BH2017. 21. eseti döntésében kifejtett érvelése szerint az a jogi érdek, hogy a közjegyző által kiállított közjegyzői okirat alapján ne indulhasson végrehajtási eljárás nem a fél és a közjegyző közötti közjogi, hanem a fél és a másik szerződő fél közötti magánjogi jogviszonyban jelentkezhet, így nem adhat alapot a közjegyző elleni – a Pp. 123. §-án alapuló – megtámadási perre. Nem áll ellentétben ezzel a felperes által hivatkozott 1958/2009. számú polgári elvi határozat sem. A döntés alapjául szolgáló ügyben ugyanis a felperes

a közjegyzővel szemben nem megállapítási keresetet terjesztett elő, hanem a közjegyző marasztalását kérte a Ptk. 339. § (1) és 349. § (1) bekezdés alapján.

Nem áll fenn a megállapítási kereset másik feltétele sem, miszerint a fél a jogviszony természeténél, vagy a kötelezettség lejáratának hiányában vagy más okból teljesítést nem követelhet. A felperesnek alperes állított jogellenes mulasztásával összefüggésben saját keresete szerint is kára keletkezett, melynek megtérítésére kérte az alperest kötelezni, a felperesnek az alperes kártérítési felelősségén alapuló marasztalás iránti igénye a megállapítási kereset feltételeinek fennállását ezért önmagában kizárja.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a felperes kártérítés megfizetésére irányuló keresetének elévülése tekintetében is. Felperes állított vagyoni kára a közjegyzői okirat kiállításával összefüggésben 62.816 forint kifizetésével, nem vagyoni kára a közjegyzői eljárásba, az állam igazságszolgáltatató tevékenységébe, a hatósági eljárásba vetett bizalom elvesztésével valósult meg. Felperes érvelése szerint az elévülés a bank értesítéséig, illetve a devizatorvények megalkotásáig nyugodott, mert ezen időpontban ismerte fel a szerződés érvénytelenségét.

A Ptk. 355. § (4) bekezdés szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és a vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A Ptk. 360. § (1) bekezdés szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

A Ptk. 326. § (1) bekezdés szerint a követelések öt év alatt évülnek el, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A (2) bekezdés szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított egy éven belül – egyéves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig három hónapon belül – a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt, vagy annál egy évnél, illetőleg három hónapnál kevesebb van hátra.

A PK 51. számú állásfoglalás szerint a kártérítési követelés akkor is a követelés esedékességétől kezdődik, ha a károsult a károsodásáról később szerzett tudomást, ilyen esetekben indokolt lehet a Ptk. 326. § (2) bekezdésének alkalmazása. A kártérítés ugyanis a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékessé válik akkor is, ha a károsult károsodásáról később szerez tudomást, az elévülési idő viszont minden esetben az esedékességkor kezdődik. A Ptk. 326. § (2) bekezdés alkalmazásának akkor lehet helye, amennyiben a károsult kárának bekövetkeztéről nem tud, és a körülmények olyanok, hogy arról nem is kell tudnia, ez kétségtől menthető okból akadályozza a felperest a kártérítési követelés érvényesítésében.

A felperes állított vagyoni és nem vagyoni károsodása alperes magatartásával egyidejűleg, a közokirat megszerkesztésének időpontjában, 2008. április 9. napján bekövetkezett. Felperes ebben az időpontban nyilvánvalóan tudomással bírt arról, hogy a közjegyzői okirat megszerkesztésében való közreműködést alperes nem tagadja meg, ezzel összefüggésben közjegyzői díj merül fel, a követelés elévülése ekkor elkezdődött, az elévülés nyugvása fel sem merülhet. A szerződés érvénytelenségéről való tudomásszerzésnek a perbeli esetben az elévülés

nyugvására kiható joghatása nincsen, mert a felperes alperessel szemben nem a szerződés érvénytelenségéből fakadó károsodását, hanem az álláspontja szerint szükségtelenül és alperes jogellenes magatartásával összefüggésben felmerült közjegyzői díj iránti igényt érvényesíti. Megjegyzi az ítélet, hogy a rendelkezésre álló iratok szerint felperes 2014. szeptember 24. napján alperesnek írt levélben kifejtette, hogy álláspontja szerint alperes magatartását mi okból tartja a Ktv. 120. § (1) bekezdésbe ütközőnek. Alperes marasztalására irányuló keresetét ennek ellenére a ... Bíróságon .../2015/5. számon a Ptk. 326. § (2) bekezdésben meghatározott egy éves határidőn is túl, 2016. február 4. napján érkezett beadványában terjesztette elő, a vagyoni és nem vagyoni kár megtérítésére irányuló követelés ekként bírói úton nem érvényesíthető.

Végezetül a kártérítési követelés elévülésétől függetlenül a nem vagyoni kártérítést illetően a Fővárosi Ítélet, az alábbiakra mutat rá.

A nem vagyoni kártérítés célja minden esetben a személyiség sérelmének kompenzálása. Éppen ezért a nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló kereset elbírálásánál akkor is a személyiségi jog megsértéséről kell döntenie, ha a felperes keresetének jogcímét nem a személyiségi jog megsértésére alapítja. A nem vagyoni kár minden esetben a személyiség immateriális hátrányaként értelmezhető, ezért a felperesnek a nem vagyoni kár megtérítése iránti kereset előterjesztése esetén meg kell jelölnie azt a személyhez fűződő jogot, amelyet a Ptk. 339. § (1) bekezdés és Ptk. 349. § (1) bekezdésének megsértésével elszenvedett. Felperes a perben a nem vagyoni károsodását arra alapította, hogy az igazságszolgáltatásba, a közjegyzői eljárásba vetett hite alperes jogellenes magatartásának eredményeként megrendült. Ezen sérelem azonban személyiségi jogi sérelemként nem értelmezhető, a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja és ekként a Ptk. 339. § (1) bekezdés és 349. § (1) bekezdés alapján alperes nem vagyoni kár megtérítésére nem kötelezhető az alábbiak miatt.

A Ptk. 75. § (1) bekezdés értelmében a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. E jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76. § szerint a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti különösen az egyenlő bánásmód követelményének megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme, és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése.

A személyiségi jogok védelmének lényege a személy autonómiájának, a személyiség szabad kibontakoztatásának biztosítása, melynek elsődleges követelménye, hogy a védendő érték a személyiség megnyilvánulásaként legyen meghatározható. A hatóság pártatlanságába vetett bizalom nem fogadható el személyiségi jogként, mert a védendő érték nem a személyiség szabad kibontakoztatásában rejlik, hanem egyéb, az állami szervezetek és az egyén viszonyában meghatározható értékek megóvását, érvényesülését szolgálja, a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontjában foglalt jogkövetkezmények kiváltására azonban nem alkalmas.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélet, az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében - visszautalva annak helyes indokaira is - a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta. Nem

értett azonban egyet az elsőfokú bíróság által meghatározott pertárgyértékkel és a fizetendő kereseti illeték összegével.

A Pp. 24. § (1) bekezdés szerint a pertárgy értékének megállapításánál a keresettel érvényesített követelés vagy más jog értéke irányadó. A pertárgyérték meghatározásánál ekként nem annak van jelentősége, hogy a felperes formálisan megállapítási vagy marasztalási keresetet terjeszt elő, hanem a keresettel érvényesített követelés értékének. Amennyiben a megállapítási keresettel elérni kívánt követelés vagy jog értéke meghatározható, a pertárgyérték sem lehet meg nem határozható.

Jelen perben felperes egyrészt megállapítási és ezzel összefüggően alperes kártérítésben marasztalásra irányuló keresetet is előterjesztett, a keresettel érvényesített jog értéke meghatározható, az a közokirat érvénytelenségének megállapításával elérni kívánt célban, az alperes kártérítési felelősségének mértékében határozható meg. A felperes megállapítási és marasztalási keresete a perérték meghatározása szempontjából ezért egységes keresetnek minősül, a Pp. 24. § valamint az Itv. 39. § (1) bekezdés alapján a kártérítési követelést kell az illeték alapjául számítani. A per tárgyának értéke ekként 612.816 forint, a kereseti illeték 36.770 forint. Ebből a felperes lerótt 21.000 forintot, a pervesztességére tekintettel a felperes további 15.800 forint megfizetésére köteles.

A másodfokú eljárás során a felperes pervesztes, ekként a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles a fellebbezési illetéket megfizetni a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására az állam javára.

Alperes írásban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, perköltség iránti igénye a tárgyaláson megjelenéssel összefüggésben nem volt, ekként a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (2) bekezdés alapján a határozathozatalt a másodfokú perköltséget illetően mellőzte.

Budapest, 2017. április 25.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. . Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Szirmai Nikoletta bírósági ügyintéző